

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 215/05-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. augusta 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Š. B., L., ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 1, čl. 49 a čl. 50 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Kežmarok rozsudkom č. k. 1 T 44/03-272 z 2. júla 2004 a postupom Krajského súdu v Prešove uznesením č. k. 2 To 77/04-297 z 23. februára 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. apríla 2005 doručená sťažnosť Š. B. (ďalej len „sťažovateľ“), L., ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 1, čl. 49 a čl. 50 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 1 T 44/03-272 z 2. júla 2004 a postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 2 To 77/04-297 z 23. februára 2005.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že okresný súd ho rozsudkom č. k. 1 T 44/03-272 z 2. júla 2004 uznal vinným zo spáchania trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa ustanovenia § 158 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, proti ktorému podal 23. septembra 2004 odvolanie.

Krajský súd uznesením č. k. 2 To 77/04-297 z 23. februára 2005 zamietol odvolanie podané sťažovateľom ako nedôvodné. Sťažovateľ pokladá rozsudok okresného súdu a uznesenie krajského súdu za nezákonné, pričom boli podľa jeho názoru porušené základné práva a slobody zakotvené v ústave.

Podľa názoru sťažovateľa sa okresný súd pri svojom rozhodovaní opieral o umelo vykonštruované dôkazy z prípravného konania a nechal do úvahy návrhy na doplnenie dokazovania predložené sťažovateľom, pričom okresný súd sa opieral aj o rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 63/2003 zo 6. marca 2003, ktorým bol sťažovateľ prepustený zo služobného pomeru, čím došlo podľa názoru sťažovateľa k porušeniu princípu prezumpcie nevinoty.

Sťažovateľ ďalej vo svojej sťažnosti tvrdí, že okresný súd a krajský súd pri hodnotení dôkazov vzali do úvahy len dôkazy svedčiace v neprospech sťažovateľa a nevysporiadali sa ani so skutkovou stránkou činu, keď mu bol preukázaný len eventuálny úmysel, pričom „... sa u tohto trestného činu vyžaduje jednoznačný úmysel“.

Sťažovateľ preto v petite svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd zrušil rozsudok okresného súdu č. k. 1 T 44/03-272 z 2. júla 2004 a „... následne žiadam o navrátenie všetkých práv vrátane práva na spravodlivé prejednanie veci“.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa ustanovenia § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či sťažnosť má náležitosti podľa ustanovení § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená.

Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach.

V zmysle čl. 127 ústavy má ústavný súd právomoc konať a rozhodnúť o sťažnosti len vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže ochrany tých práv, ktorých porušenie namieta pred ústavným súdom, domáhať pred iným súdom. „Ústavný súd Slovenskej republiky zásadne nie je oprávnený prijať sťažnosť na ďalšie konanie, ak existuje všeobecný súd, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody. Prijatie takej sťažnosti vylučuje nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadrený v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako princíp subsidiarity,“ – rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 130/02.

Zároveň ústavný súd v zmysle svojej ustálenej judikatúry upozorňuje, že ak má sťažovateľ možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred všeobecným súdom, podľa čl. 127 ods. 1 in fine ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu. Nedostatok právomoci ústavného súdu na konanie o sťažnosti nemožno odstrániť.

Ústavný súd zároveň nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k danému

rozhodnutiu, ani skúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil.

Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z uvedeného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody.

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a teda z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02).

Ústavný súd z rozsudku okresného súdu č. k. 1 T 44/03-272 z 2. júla 2004, ktorého fotokópia bola pripojená ako príloha k sťažnosti sťažovateľa, zistil, že sťažovateľ bol uznaný vinným zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa ustanovenia § 158 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 1 roka.

Okresný súd v odôvodnení predmetného rozsudku podrobne opísal skutok, z ktorého bol sťažovateľ obvinený a ktorým bola naplnená skutková podstata uvedeného trestného činu, pričom sa opieral o viaceré listinné dôkazy, výsluchy svedkov a skutočnosti, ktoré boli na základe ich výpovedí preukázané. Následne okresný súd v odôvodnení uvedeného rozsudku uviedol právnu analýzu posudzovanej veci a úvahy, ktorými sa riadil pri stanovení výmeru trestu odňatia slobody, pričom zároveň zdôraznil, že v danom prípade bol preukázaný eventuálny úmysel podľa ustanovenia § 4 písm. b) Trestného zákona, pretože sťažovateľ vedel, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom a pre prípad, že ho poruší alebo ohrozí, bol s tým uzročený. Okresný súd

vyhodnotil konanie sťažovateľa ako nebezpečné pre spoločnosť, pretože ním porušil záujem štátu na riadnom výkone právomoci verejných činiteľov a na ochrane práv a povinností fyzických a právnických osôb.

Sťažovateľ podal proti uvedenému rozsudku okresného súdu 23. septembra 2004 odvolanie, o ktorom krajský súd na verejnom zasadnutí uznesením č. k. 2 To 77/04-297 z 23. februára 2005 rozhodol tak, že odvolanie sťažovateľa zamietol ako nedôvodné podľa ustanovenia § 256 Trestného poriadku.

Krajský súd v odôvodnení predmetného uznesenia uviedol, že po preskúmaní napadnutého rozsudku okresného súdu č. k. 1 T 44/03-272 z 2. júla 2004 zistil, že okresný súd v trestnej veci sťažovateľa vykonal všetky dôkazy zákonným spôsobom, procesné strany sa mali možnosť vyjadriť k vykonaniu dôkazov a okresný súd správne vyhodnotil skutkový stav danej veci, pričom krajský súd sa v celom rozsahu pridržiava skutkových záverov okresného súdu.

Krajský súd posúdil aj právne úvahy, ktorými sa prvostupňový súd pri posudzovaní predmetnej veci riadil a stotožnil sa s jeho postupom, pričom poukázal na skutočnosť, že pri úvahách o druhu a výmere trestu nezistil iné okolnosti ako okresný súd. Okresný súd uložil trest sťažovateľovi na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby v súlade so zákonom, pričom výkon uloženého trestu bol správne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 1 roka.

Podľa názoru ústavného súdu nemožno dospieť k záveru, že by rozsudkom okresného súdu č. k. 1 T 44/03-272 z 2. júla 2004 a uznesením krajského súdu č. k. 2 To 77/04-297 z 23. februára 2005 boli porušené základné práva sťažovateľa, ktorých porušenie vo svojej sťažnosti namieta. Rozsudok okresného súdu a uznesenie krajského súdu nie je možné považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, súdy vo svojich rozhodnutiach riadne zistili skutkový stav a aplikovali naň relevantné ustanovenia platného práva, pričom svoj postup v odôvodneniach uvedeného rozsudku a uznesenia riadne vysvetlili.

Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Z uvedeného dôvodu je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, keď nie je daná právomoc všeobecných súdov – napr. rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 13/01.

Ústavný súd ďalej nezistil pri preskúmaní uznesenia krajského súdu č. k. 2 To 77/04-297 z 23. februára 2005 v postupe uvedených orgánov činných v trestnom konaní žiadne skutočnosti, ktoré by umožňovali vysloviť porušenie sťažovateľom uvádzaných základných práv podľa citovaných článkov ústavy.

Podľa názoru ústavného súdu nemožno dospieť k záveru, že by uznesením krajského súdu č. k. 2 To 77/04-297 z 23. februára 2005 boli porušené základné práva sťažovateľa, ktorých porušenie vo svojej sťažnosti namieta, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2005